

Dnes večer v Sobotce zahraje pornofolkař Závíš. Vzhledem ke kvantitě i kvalitě vulgarismů v jeho písničkách to bude vystoupení jen pro otrlé a slabší povahy bychom chtěli před návštěvou jeho koncertu varovat. Rozhodně to však není tak, že by do Sobotky přijel neinvenční pořvávající vulgární opilec. Snad vás o tom přesvědčí následující článek a několik ukázek z nejslušnějších Závíšových písňových textů.

Redakce

Studnice hudebních nápadů

Závíš je svérázný písničkář ze Znojma. Žánrově se dá zařadit do kategorie folku. Ačkoliv natočil i alba s dechovkou a rockovou kapelou, nejčastěji vystupuje jen sám s kytarou. Bývá též označován králem českého pornofolku.

Jak již z tohoto označení vyplývá, Závíšovy texty jsou místy poměrně drsné. Obsahují však i spoustu zajímavých slovních spojení, poetičnosti, lyriky. Právě kontrasty mezi lyrickými prostředky a drsnou mluvou, momenty překvapení, Závíš s oblibou používá. Rozhodně se nedá říct, že by texty byly psány s cílem vměstnat co nejvíce sprostých slov na co nejmenší místo. Závíšův ležérní projev i vzhled působí v kombinaci s jeho písněmi zcela přirozeným dojmem, ne jako u mnohých jiných, kteří se někdy až příliš nápadně snaží čistě účelově stylizovat do role, která jim není vlastní, a příliš se jim to nedaří.

Po stránce hudební je Závíšova tvorba velmi kvalitní. Ani ne tak v provedení – to by ostatně ani nebylo možné, neboť k jeho stylu se „hospodský zpěv a kytara“ více než hodí. Obdivuhodně hluboká je však Závíšova studnice hudebních nápadů. V dnešní době člověk mívá pocit, že všechny kvalitní hudební nápady už byly vyčerpány (pokud nesleduje složitější žánry) a melodie se většinou už jen brakují. Málokomu se podaří na jedno album dostat tolik nápaditých melodií jako Závíšovi, aniž by měl člověk pocit, že „už je někde předtím slyšel“. A to i přesto, že i Závíš občas sáhne po písni typu „hospodská odrhovačka“.

Poslední dobou se Závíš stává čím dál populárnějším zejména mezi mladými lidmi, kteří jsou znechuceni současnou hudební scénou. Odmítají pozřít to, čím je krmí rádia – lacinou komerční populární hudbu. Závíš je tak pro ně vhodnou alternativou. Zejména pro ty z nich, kteří se nenašli v jiném menšinovém žánru. V neposlední řadě šíření Závíšova díla napomáhá i to, že jeho písně je možné (navíc vcelku autenticky) interpretovat v podstatě kýmkoliv po hospodách nebo u táborových ohňů.

Jan Kodým

Já jsem tak líný

Já jsem tak líný, že se až divím,
že s tím už něco neudělám.

Já jsem tak líný, jenom se válím,
na světě zkrátka už to tak mám.

Měl bych už vstávat, jít se vymočít,
zuby vyčistit, držku omýt.
Na druhéj bok si radši však lehnu,
proboha lidí, nechte mě být.

Zvenku mě ruší hovadský auta.
Musím dát okna víc utěsnit.
Řidiči blbí furt někam jezdí,
proboha lidí, nechte mě snít.

Má milá chtěla, když se mnou byla,
abych ji hladil a pracoval.
Naštěstí pro mě tenhleten záznak
nikdy a nikde se nekonal.

Teď už ji hladí jinačí kousek.
Když ho to baví, žehnej mu Bůh.
Já přeci kvůli nějaký milý
neudělám si z rachoty průch.

Já jsem tak líný, že se až divím,
že s tím už něco neudělám.
Já jsem tak líný, jenom se válím,
na světě zkrátka už to tak mám,
na světě zkrátka už to tak mám.

Doba je zlá

Doba je zlá.
Podřízli čokla kudlou zahnutou,
ani neblafnul, ani nezavyl,
ani nezavrčel, ani se nezježil,
ba ani neposkočil.

Doba je zlá.
Ukradli česnek, mrkev, cibuli,
petržel, celer, uchystali lák,
stáhnuli čokla do toho láku pak,
ano, už je tomu tak.

Každej to válí, jak jen se dá,
a budme rádi, že není hůř,
každej to válí, jak jen se dá,
doba je zlá,
doba je zlá.

Doba je zlá.
Vrazili čokla z láku na pekáč
a kolem trouby mlsně chodili,
vesele zpívali a pevně doufali,
že ho nepřesolili.

Doba je zlá.
Vytáhli čokla na dřevěnej stůl,

nakrájeli chleba, sundali čepice,
potom ho zmařili, chutnal velice,
zejtra šlohnou slepice.

Každej to šoulí, jak jen se dá,
a budme rádi, že není hůř,
každej to šoulí, jak jen se dá,
doba je zlá,
doba je zlá.

Doba je zlá.
Podřízli čokla kudlou zahnutou,
ani neblafnul, ani nezavyl,
ani nezavrčel, ani se nezježil,
ba ani neposkočil.
Doba je zlá.

Radovánky hašíšáka Bezkuláka

Městským parkem táhne se,
v ruce mu chraptí magneták,
jemné uši, třeste se,
táhne se hašíšák Bezkulák.
Popsaný triko fixama
a v mastný řepě lupy,
vodflusne si placama,
v uhrovitým ksichtě výraz tupý.

Hašíšák Bezkulák, bacha, kámo, na rypák,
hašíšák Bezkulák má fungl novej boxerák,
stočenej, měděnej, teď je mu hej.

Kol dokola a dokola kol
samá bezedná nuda.
Srdce mu svírá tesk a bol
od tý doby co je v báni Ruda.
Jak tak lozí, ramena sehnutá,
vykřikne náhle: „Už to mám!
Pryč bude nálada mrzutá,
radovánky tutový uspořádám.

Pozvu tam Holenu, tu, co chlastá okenu,
a toxikomana Jelimana, prášky a téčko seženu,
seženu, jakožto i vokenu.“

Za městem na zahradě,
ignorující práci,
tam na vypáčený chajdě
sešli se kompletní hašíšáci.
A zasedli na židle dubové
a vosolili magneták,
„Vytáhněte čikuli, volové!“
osopil se na ně hned Bezkulák.

Vod základů chvěje se chajda, to je k čertu paráda,
a zkušený toxikoman Jeliman jest již silně zdopován.
Konečně algeny konzumuje horečně.

Těžkej nářez, Zeppici a Queen,
hašíšáci poslouchají zasněně,
Bezkulák, bigbítu věrný syn,
přehazuje kazety zkušeně.
„To se nám to betálně fetuje,“
vece hlasem chraptivým Holena
a již pracka Jelimana putuje
mezi Holeniny kolena.

Hašíšák Bezkulák ztuhl jako sněhulák,
po něm padla Holena, před ní ovšem okena,
a Jeliman, ten lehl poslední zfetován.

Žebrácká

Přišel žebřák na nádraží, unaveně koukal,
jak do sebe život bídu v jednom kuse soukal.
Přišel žebřák na nádraží, na obvyklou štaci,
mašinky se usmívaly, byly na jiné koleji, měly svou
práci.

/: Hulá hop, hulá hop, mašinky uhání s větrem o závod. :/

Žebřal žebřák na nádraží, žebřal, žebřal, žebřal,
iluze mu tenhle život dávno všechny sebral.

Žebřal žebřák na nádraží se svým šedým stínem,
s větrem v roztrhaných kapsách, s touhou trochu se
opít laciným vínem.

/: Hulá hop, hulá hop, mašinky uhání s větrem o závod. :/

Chrápal žebřák na nádraží, chrápal, chrápal, chrápal,
černej blbec se na něho nemotorně sápal.

Chrápal žebřák na nádraží na lavici dřevěný,
zdálo se mu o mašinkách, znaven z té dlouhé denní
žebřácké směny.

/: Hulá hop, hulá hop, mašinky uhání s větrem o závod. :/

Mašinky uhání s větrem o závod.

V továrně

/: Jedna baba z Moravy, druhá baba z Čech
stříhaly v továrně plech. :/

A hulily startky bez filtru
a nadávaly mistrovi
do čoklů flekatých,
hyen strupatých,
sviní štětinatých.

/: To je teda zábava, to je teda svět,
do továrny klusat v pět. :/

A nafasovat solvinu
a na tělo si narazit
montérky mastné,
komule těžké
v šatně zaplivané.

Jedna baba z Moravy, druhá baba z Čech
byly plné svrabu a blech.